

DE KLEDING VAN DE HOGEPRIESTER (3) – Blauwe mantel HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, in Deel 2 van de studie van de kleding van de hogepriester bespraken we de efod. Dit buitenste kledingstuk wees ons op de kruiswandel van onze Here Jezus Christus. Onder deze efod droeg de hogepriester een blauwe mantel. Deze blauwe mantel, in de Statenvertaling van de bijbel “*de mantel van de efod*” genaamd, is het onderwerp van Deel 3 van deze studie.

We kunnen over de blauwe mantel lezen in Ex. 28:31-35 – *“Gij zult ook den mantel des efods geheel van hemelsblauw maken. En het hoofdgat deszelve zal in het midden daarvan zijn; dit gat zal een boord rondom hebben van geweven werk; als het gat eens pantsiers zal het daaraan zijn, dat het niet gescheurd worde. En aan deszelfs zomen zult gij granaat-appelen maken van hemelsblauw, en van purper, en van scharlaken, aan zijn zomen rondom, en gouden schelletjes rondom tussen dezelve. Dat er een gouden schelletje, daarna een granaatappel zij; wederom een gouden schelletje, en een granaatappel, aan de zomen des mantels rondom. En Aäron zal denzelve aanhebben, om te dienen; opdat zijn geluid gehoord worde, als hij in het heilige, voor het aangezicht des HEEREN, ingaat, en als hij uitgaat, opdat hij niet sterve.”* Hetzelfde kunnen we in Ex. 39:22-26 lezen.

Bij de behandeling van de efod in Deel 2 zagen we reeds, dat de kleur hemelsblauw naar de Opstandingskracht van Jezus als Gods Dienstknecht verwijst. Maar in de efod was het blauw één van de in totaal vijf kleuren. Zoals gezegd verwees de efod naar Jezus' kruiswandel op aarde. Een wandel waarin Hij niet enkel de kenmerken van een Dienstknecht (blauw) uitdroeg, maar óók de kenmerken van de grote Koning (purper), de Zoon des mensen (scharlaken), de Zoon van God (wit linnen) en de Gezalfde (goud – de Heilige Geest). De opstandingskracht van Jezus was daarmee één van een heel scala aan bijzondere kenmerken aan Zijn leven.

De mantel van de oudtestamentische hogepriester die we nu bespreken, had echter in z'n gehéél een hemelsblauwe kleur. Voorts was deze mantel uit één lap stof vervaardigd. De mantel was niet gemaakt van aan elkaar genaaide panden stof, maar bestond uit één stuk met een hoofdgat in het midden.

Hiermee wordt duidelijk, dat met deze mantel juist de ultieme Opstandingskracht van Jezus, onze hemelse, nieuwtestamentische Hogepriester, tot uitdrukking wordt gebracht. Want precies op de derde dag na Jezus' begrafenis werd deze onvoorstelbare en ondeelbare Opstandingskracht in z'n volle werking zichtbaar. Jezus werd door de dynamische Kracht van de Heilige Geest uit het graf opgewekt. De dood en het dodenrijk konden Hem niet vasthouden. Satan en zijn horden demonen waren verslagen. Hallelujah, Jezus leeft tot in eeuwigheid! Ja, de Opstandingskracht van de Heilige Geest is als goddelijk dynamiet. Op vele plaatsen in de bijbel wordt de kracht, waarmee goddelijke wonderen tot stand werden gebracht, dan ook met het Griekse woord “*dunamis*” omschreven.

En weet u wat voorts zo bijzonder is, broeders en zusters? De rok die Jezus droeg en welke de soldaten Hem bij Zijn kruisiging afpakten, was eveneens uit één stuk stof vervaardigd. Joh. 19:23 – *“De krijgsknechten dan, als zij Jezus gekruist hadden, namen Zijn klederen, (en maakten vier delen, voor elken krijgsknecht een deel) en den rok. De rok nu was zonder naad, van boven af geheel geweven.”*

Vindt u het ook niet adembenemend hoe God de Vader er zelfs tot in de finesses voor heeft gezorgd, dat wij het geestelijk schaduwbeeld van onze hemelse Hogepriester niet missen?

De efod verwees naar de kruiswandel van Jezus. Zijn wandel en Zijn leven brachten Hem via intens lijden naar een vreselijke dood. Maar de blauwe mantel leert ons, dat dit niet het einde was en dat het niet daarbij bleef. Het verwijst naar Zijn glorieuze Opstanding uit de dood. De bijbelse naam was “*blauwe mantel van de efod*”, waarmee wordt benadrukt dat Opstanding onlosmakelijk met de dood is verbonden.

Jezus' sterven aan het kruis van Golgotha resulteerde uiteindelijk in Zijn geweldige overwinning over de dood. Toen Jezus, vlak voordat Hij aan het kruis Zijn laatste adem uitblies, de woorden uitte: *"Het is volbracht!"*, deed Hij dat, omdat Hij wist dat de overwinning over de zonde, de engel des doods (1 Cor. 15:55-56), nu definitief was behaald. Jezus wist, dat nu de Opstanding ten eeuwigen leven niet meer kon uitblijven. Als de dood is overwonnen, broeders en zusters, leidt dit tot de Opstanding ten leven.

De opstanding behoort zoals gezegd onlosmakelijk bij de dood. Als wij, als Gods kinderen, het lijden moeten ervaren en uiteindelijk ook het sterven van ons eigen ego, het sterven aan onze boze karakters, dan is de uitkomst hiervan het leven. Na de dood mogen wij dan de opstanding ervaren (Rom. 8:10; 1 Cor. 4:9; 2 Cor. 4:11-12; Fil. 3:10; Rom. 5:21).

De granaatappelen

Broeders en zusters, de boodschap van opstanding en van Jezus' Opstanding uit de dood in het bijzonder is voor Zijn Gemeente allerbelangrijkst.

Als gevolg van Jezus' kruisdood en de daarop volgende Opstanding door de Kracht van de Heilige Geest werd Zijn Gemeente gesticht. Want toen de Romeinse soldaat z'n speer in Jezus' zijde stak (Joh. 19:34), kwam er water en bloed uit als een zichtbaar symbool van de geboorte van de Gemeente. En deze Gemeente begon net als een babytje te ademen, toen er goddelijk leven in haar werd geblazen. Dit gebeurde op die bijzondere pinksterdag, toen Jezus vanuit de hemel die levendmakende, wondervolle Heilige Geest uitstortte over Zijn discipelen, de eerste leden van Zijn Gemeente (Hand. 2:1-4,33).

De Opstanding van Jezus uit het graf had de overwinning over satan, hel en dood tot gevolg, maar tevens eeuwig leven en daarmee meteen ook de geboorte van de Gemeente, Zijn Lichaam, bestaande uit wedergeboren kinderen Gods. Zij hebben Jezus aangenomen en daarmee óók eeuwig leven ontvangen. Leest u Joh. 5:24; Rom. 5:17,21; 6:4,23. De eeuwige, geestelijke dood heerst niet meer over hen (Rom. 6:8-9).

Aan de zoom van de blauwe mantel van de efod moesten daarom op Gods bevel tevens kunstig vervaardigde granaatappelen worden bevestigd. Maar overigens ook gouden schelletjes! Deze waren om en om aan de zoom bevestigd. Dus een granaatappel, een schelletje, een granaatappel, een schelletje, etc. Ex. 28:33 – *"En aan deszelfs zomen zult gij granaatappelen maken van hemelsblauw, en van purper, en van scharlaken, aan zijn zomen rondom, en gouden schelletjes rondom tussen dezelve."*

Waarom granaatappelen? Een granaatappel (Latijnse naam *"punica granatum"*) is een mooie, vrij grote, roze-rode-oranje vrucht met een dikke, taaie, leerachtige schil. Deze schil levert bijvoorbeeld in Marokko de looistof voor leer. De inhoud is door tussenschotjes in een aantal vakjes verdeeld. Deze vakjes zitten vol sappige, rode en roze besjes. In de besjes zitten talloze zaadjes. Het sap en ook het rode vruchtvlees is zeer smakelijk. Zoetzurig, hoewel enigszins bitter, is het ook heel gewild als verfrissende drank. De granaatappelboom verlangt veel zorg en vraagt veel water. Daarom vindt men deze boom met name bij waterbronnen en in boomgaarden. Hét uiterlijke kenmerk van de granaatappel, broeders en zusters, is natuurlijk het prachtige kroontje, waarmee elke vrucht is versierd.

In Israël werd de granaatappel met z'n vele zaden als een symbool voor vruchtbaarheid en zegen beschouwd, want de vele zaden wezen op tal van kinderen.

Het Hebreeuwse woord voor *"granaatappel"* is *"rimmon"* (רִמּוֹן). Het is afgeleid van het werkwoord *"raamam"* (רָאָם), dat *"verheven zijn, opgeheven zijn, verheven worden, verhoogd worden, zich verheffen, verhogen"* betekent.

Zijn de granaatappelen daarmee niet een geweldig schaduwbeeld van de Gemeente, die uit de machtige en vruchtbare Opstandingskracht van de Heilige Geest is ontstaan? Een Gemeente, die bestaat uit talloze verschillende plaatselijke gemeenten van kinderen Gods? De besjes zijn een beeld van die kinderen Gods met ieder hun eigen talenten, ambten en

andere werkzaamheden, maar allen met elkander verbonden door (de rode kleur van) Gods liefde. Het is de Gemeente, die uit genade de Bruid van Jezus mag zijn en tot een voor mensen onvoorstelbaar hoge positie zal worden verhoogd. Zij zal bekleed zal worden met Gods schitterende heerlijkheid en worden getooid met een prachtige kroon. Leest u 1 Joh. 3:2; Openb. 19:7-8; 21:2-3,10-11; 2 Tim. 4:8; 1 Petr. 5:4.

De granaatappelen waren vervaardigd in verschillende kleuren, in hemelsblauw, scharlaken en purper (Ex. 28:33). Deze kleuren verwijzen in het kader van dit thema naar de veelkleurigheid van de Heilige Geest, Die in de Gemeente middels een grote verscheidenheid van gaven acteert (1 Cor. 12:4). Op het witte na hadden de granaatappelen dezelfde kleuren als de efod, welke zoals we reeds weten naar de kruiswandel van Jezus verwees. Hiermee wordt tevens duidelijk, dat onze bereidheid om het kruis op ons te nemen voor Gods Geest aangenaam is. Jezus verlangt dat ook wij het kruis zullen opnemen (Matt. 10:38; Luk. 14:27). Dán zullen wij waarlijk Zijn discipelen zijn. En juist dan zal de Heilige Geest Zijn gaven in ieder lid van de Gemeente tot ontplooiing kunnen brengen.

Want onze God wil met Zijn volheid in Zijn Gemeente werken. Zijn heilige wil mogen wij zelfs reeds in de (oranjerode) bloemen van de granaatappel tot uitdrukking zien komen. Want deze bloemen hebben een uitgeholde bloemas, die geheel met het vruchtbeginsel vergroeid is. Dit vruchtbeginsel bevat negen vakjes. Broeders en zusters, wil God Zijn Gemeente nu juist niet toerusten met negen bedieningen (van de Here Jezus), met negen geestelijke gaven (van de Heilige Geest), met negen liefdewerkingen (van God de Vader) en met een negenvoudige geestesvrucht (1 Cor. 12-13, Gal. 5:22)?

Hoe diep tragisch is het dan, dat in veel gemeenten Gods Heilige Geest juist aan banden wordt gelegd. Dat door allerlei menselijke inzetten, invullingen en organisatorische bepalingen vaak juist het tegenovergestelde van geestelijke vrijheid het geval is. Dat ook gemeenten vaak niet door Gods liefde met elkaar verbonden zijn, maar juist door allerlei theologische twistpunten gescheiden van elkaar zijn. En dat kinderen Gods helaas nogal eens geen onderlinge liefde ervaren, maar verdeeld zijn door twisten, tweedracht en jalouzie. Het aan banden leggen van de Heilige Geest kent tragische gevolgen. Gods Woord kan dan niet ten volle worden ontplooid, de gaven en talenten worden dan niet ten volle ontwikkeld, en ook de eenheid komt dan niet tot stand. Want het is juist ook één van de taken van de Heilige Geest om de eenheid in het Lichaam van Christus tot stand te brengen.

1 Cor. 12:13 – *“Want ook wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot een Geest gedrenkt.”*
Efez. 4:3 – *“U benaarstigende te behouden de enigheid des Geestes door den band des vredes.”*

Oh, laten we Jezus toch vragen, dat Hij ons geestelijk inzicht geeft in het voorbeeld van de granaatappel. De rode besjes liggen dicht tegen elkander aan en zijn als het ware in de verschillende vakjes ingepropt. Geen enkele tussenruimte! Ook niet tussen de vakjes! Als Gods kinderen also in de gemeenten in de liefde Gods met elkander omgaan, zal de satan geen kans krijgen om te infiltreren. Hetzelfde mogen we ook zien in het menselijk lichaam, toch een mooi schaduwbeeld van het mystieke Lichaam van Christus. Leest u 1 Cor. 12:13-27. Neem bijvoorbeeld de spiercellen. Ze liggen heel dicht tegen elkander aan. Dat kán ook niet anders, want nieuwe cellen ontstaan uit de oude door celdeling. Zodra er tussenruimten tussen die cellen gaan ontstaan, dan is er vaak sprake van een (spier-)ziekte. Zo mag het in Jezus' Lichaam (de Gemeente) niet zijn! Immers, dit Lichaam wordt door de Heilige Geest gevormd als ware het een menselijk lichaam.

1 Cor. 12:23-26 – *“En die ons dunken de minst eerlijke leden des lichaams te zijn, denzelven doen wij overvloediger eer aan; en onze onsierlijke leden hebben overvloediger versiering. Doch onze sierlijke hebben het niet van node; maar God heeft het lichaam also samengevoegd, gevende overvloediger eer aan hetgeen gebrek aan dezelve heeft; Opdat geen tweedracht in het lichaam zij, maar de leden voor elkander gelijke zorg zouden dragen. En hetzij*

dat een lid lijdt, zo lijden al de leden mede; hetzij dat een lid verheerlijkt wordt, zo verblijden zich al de leden mede."

Door de Heilige Geest wordt de wondervolle liefde Gods in onze harten uitgestort (Rom. 5:5) en met deze goddelijke liefde, die wij van nature niet bezitten, mogen wij in de gemeenten voor elkaar zorgen.

Joh. 13:35 – *"Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander."*

Rom. 12:10 – *"Hebt elkander hartelijk lief met broederlijke liefde; met eer de een den ander voorgaande."*

Gal. 5:13 – *"Want gij zijt tot vrijheid geroepen, broeders, alleenlijk gebruikt de vrijheid niet tot een oorzaak voor het vlees; maar dient elkander door de liefde."*

Hebr. 10:24 – *"En laat ons op elkander acht nemen, tot opscherping der liefde en der goede werken;"*

1 Joh. 3:17 – *"Zo wie nu het goed der wereld heeft, en ziet zijn broeder gebrek hebben, en sluit zijn hart toe voor hem, hoe blijft de liefde Gods in hem?"*

1 Joh. 4:7 – *"Geliefden! Laat ons elkander liefhebben, want de liefde is uit God; en een iegelijk, die liefheeft, is uit God geboren, en kent God;"*

Elkander hartelijk liefhebben is niet altijd even gemakkelijk. Soms kost het ons best wel eens moeite. Maar toch wil God dit! Daarom zullen we bereid moeten zijn om hierin aan onszelf te willen afsterven en onze eigen karakters prijs te geven. *"Neem het kruis op en volg Mij na!"* zei Jezus. We mogen niet vergeten, dat de granaatappelen juist aan de zoom van de blauwe mantel waren bevestigd, de mantel die spreekt van Opstandingskracht, welke pas tot volle gelding komt ná de dood. Elk lid in Gods Gemeente (en ook in de plaatselijke gemeenten) moet bereid zijn om af te sterven. En niet enkel bereid zijn, maar ook in willen stappen. Dan zal de Opstandingskracht van de Heilige Geest ten volle worden ervaren en zal Hij ook de ruimte krijgen om vrijuit met Zijn zalving in ons midden te werken en gaven en talenten tot ontwikkeling te brengen.

Indien wij niet bereid zijn om het kruis op ons te nemen, zullen er in onze gemeenten door onze hoogmoed, zelfgerechtigheid en egoïsme forse scheuringen ontstaan. Omdat wij dan met onze menselijke inzichten en met organisatorische oplossingen een valse eenheid trachten te bewerkstelligen. Neen, ware eenheid ontstaat slechts in de liefde Gods door de kracht van de Heilige Geest. In zo'n gemeente is God als ondoordringbare muur rondom, zoals de taaie, leerachtige schil van de granaatappel.

Wellicht zegt u, dat het consequent opnemen van het kruis een (té) zware opgave is. Ja, broeders en zusters, het is zwaar, maar niet onmogelijk! Als wij dicht bij de Bron blijven, dán is het mogelijk. Immers, granaatappelbomen werden toch dicht bij waterbronnen geplant?

Het was bij de waterbron, dat Rebekka (beeld van de Bruid) haar toekomstige man Izaäk (beeld van onze Here Jezus Christus) ontmoette. En toen zij hem voor het eerst aanschouwde, werd zij als door de bliksem getroffen. Op slag werd zij op hem verliefd en ontving de innerlijke kracht om haar familie, haar volk en haar land voor die ene man te verlaten.

Meteen nam zij zelf de sluier en bedekte haar gezicht als een uiterlijk teken voor andere mannen, dat haar hart slechts aan die ene man, aan Izaäk, toebehoorde.

Gen. 24:59-65 – *"Toen lieten zij Rebekka, hun zuster, en haar voedster trekken, mitsgaders Abrahams knecht (NB, Eliëzer, beeld van de Heilige Geest) en zijn mannen. En zij zegenden Rebekka, en zeiden tot haar: O, onze zuster! wordt gij tot duizenden millioenen, en uw zaad bezitte de poort zijner haters! En Rebekka maakte zich op met haar jonge dochteren, en zij reden op kemelen, en volgden den man; en die knecht nam Rebekka, en toog heen. Izak nu kwam, van daar men komt tot den put Lachai-roi (NB, "de Levende, Die naar mij ziet"); en hij woonde in het zuiderland. En Izak was uitgegaan om te bidden in het veld, tegen het nalen van den avond; en hij hief zijn ogen op en zag toe, en ziet, de kemelen kwamen! Rebekka hief ook haar ogen op, en zij zag Izak; en zij viel van den kemel af. En zij zeide tot den*

knecht: Wie is die man, die ons in het veld tegemoet wandelt? En de knecht zeide: Dat is mijn heer! Toen nam zij den sluier, en bedekte zich."

Merk op de over Rebekka uitgesproken zegen! In de granaatappel zitten toch talloze zaden?

Broeders en zusters, in het Woord wordt de granaatappelboom als een deel van Gods bijzondere zegen op het onderhouden van Zijn geboden beschouwd (Deut. 8:6-10), dat ons doet arriveren in de heerlijke rust en vrede van het beloofde land. Maar dan is het tegendeel ook waar! Als wij God ongehoorzaam zijn, dan zal de zegen van de granaatappel ons ook ontbreken (Joël 1:12). Dan zal juist in onze gemeenten groot gebrek aan geestelijke vruchtbaarheid, opstandingskracht, eenheid, onderlinge liefde en geesteszalving worden ervaren. Maar als wij ons willen bekeren, dan zal God ons wederom zegenen met vruchtbare granaatappelbomen (Hagg. 2:20). Want Hij zoekt in de Bruid, de Gemeente, juist de heerlijke kenmerken van de granaatappel (Hoogl. 4:3,12-13). Oh, dat toch het verlangen van de Bruid ook ons verlangen zal zijn. Namelijk om Jezus' dorst te lessen met het frisse sap van onze granaatappelen. Hoog. 8:2 – *"Ik zou U leiden, ik zou U brengen in mijner moeders huis, Gij zoudt mij leren; ik zou U van specerijwijn te drinken geven, en van het sap van mijn granaatappelen."*

De gouden schelletjes

Zoals we tevens lazen, bevond zich aan de zoom van de blauwe mantel tussen twee granaatappelen telkens een gouden schelletje (Ex. 28:34). Een schelletje is een geluidgevend voorwerp, meestal een belletje of een klokje. Een schelletje is volgens de Hebreeuwse grondtekst een *"pa'amon"* (פַּעֲמוֹן), dat wil letterlijk zeggen, een *"belletje"*. Maar dit woord is afgeleid van het zelfstandig naamwoord *"pa'am"* (פַּעַם), dat onder andere *"slag, voet, stap, voetstap, gebeurtenis"* betekent. Hiermee wordt Gods bedoeling met de gouden schelletjes duidelijk. Ex. 28:35 – *"En Aäron zal denzelve aanhebben, om te dienen; opdat zijn geluid gehoord worde, als hij in het heilige, voor het aangezicht des HEEREN, ingaat, en als hij uitgaat, opdat hij niet sterve."*

God wilde dat bij iedere voetstap, bij iedere actie, van de hogepriester in de Tabernakel deze schelletjes hun serene, heldere geluid gaven. God wilde het horen, als de hogepriester in het heilige van de Tabernakel diende (op straffe des doods!). Want het geluid van de schelletjes duidde immers op activiteit. Activiteit in Zijn dienst en de verzoening van de zonden van Zijn volk.

Overigens wordt in de Rooms-Katholieke kerk door de priester tijdens de mis ook regelmatig over een helder belletje gebruik gemaakt. Het belletje vraagt aandacht en maakt de aanwezigen attent op iets, dat staat te gebeuren. Het verhoogt ook de heilige sfeer. In dit licht dienen we de betekenis van de gouden schelletjes mede te zoeken.

Broeders en zusters, u herinnert zich beslist, dat goud duidt op de Heilige Geest. Het ligt daarmee voor de hand, dat het geluid van de gouden schelletjes als gevolg van de werkzaamheden van de (oud-testamentische) hogepriester in schaduwbeeld verwijst naar de activiteit van Gods Geest. In dit verband is dan ook het volgende van belang.

Want nadat Jezus tien dagen na Zijn Opstanding uit het graf ten hemel was gevaren om Zijn taak als ónze (nieuw-testamentische) hemelse Hogepriester op Zich te nemen, was Zijn eerste voor ons zichtbare daad, juist het uitstorten van de Heilige Geest over de discipelen. Hand. 2:33 – *"Hij dan, door de rechterhand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des Heiligen Geestes, ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort, dat gij nu ziet en hoort."*

Met deze handeling onderstreepte Jezus het absolute belang van de Heilige Geest voor Zijn Gemeente en daarmee voor iedere plaatselijke gemeente.

De Heilige Geest is de goddelijke Helper en Trooster, Die ons leidt en kracht geeft, ons het Woord verklaart en ons wijst op Jezus (Joh. 14:16-17,26; 16:7,13-15). De Heilige Geest is onontbeerlijk voor iedere gemeente en Zijn heldere geluid moet voortdurend worden gehoord. Zoals bijvoorbeeld in de aanbidding van de gemeente, met als hoogtepunt het

spreken in tongen. Zoals Hij in de zalving aanwezig is en rust op de zang van de gemeente. Zoals in de onderlinge uitingen van broederlijke liefde. Zoals in de zalving als Gods Woord wordt geopend en gepredikt. Steeds weer opnieuw moeten wij de Heilige Geest de gelegenheid geven om in het midden van de gemeente werkzaam te zijn, opdat wij lieflijke, hemelse klanken mogen horen.

Jezus is onze Hogepriester en Hij is de Bedienaar van het Heiligdom in de hemel. Daar in de hemel is Jezus zonder ophouden actief voor elke gemeente en voor ieder kind van God. In Openb. 1-3 wandelde Hij temidden van de zeven gouden kandelaren. Deze kandelaren zijn niet alleen een schaduwbeeld van de zeven gemeenten uit Klein-Azië, maar ook van de huidige gemeenten. Hij wandelt en hij spreekt! Jezus' met Gods Geest gezalfde stem is als een heldere, lieflijke klank. Altijd vol van liefde en bemoediging, opbouwend en uitnodigend. Maar ook waarschuwend en beslist. En bij elke actie die Hij onderneemt en bij iedere stap die Hij zet, bij iedere daad die Hij verricht, klinkt het heerlijke geluid van de Heilige Geest. Gods Geest is ten volle actief! En in iedere gemeente behoort dat geluid voortdurend door te klinken. Daarom, broeders en zusters, laten wij er toch voor waken om niet de volle werkzaamheid van de Heilige Geest in onze gemeenten te belemmeren. Want waar Gods Geest is, daar is vrijheid. Vrijheid als gevolg van opstanding. 2 Cor. 3:17 – *“De Heere nu is de Geest; en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid.”*

Geliefde broeders en zusters, moge onze Heiland u en mij de opstanding en de vrijheid des Geestes ten volle doen ervaren. Amen.

(wordt vervolgd)